

DISSERTATIO INAUGURALIS, ANATOMICO-CHIRURGICA, DE Glandula Thyroidæa,

QUAM,

ANNUENTE NUMINE SUMMO,

Ex Auctoritate Magnifici D. Rectoris,

D. FRANCISCI FABRICII,

S. S. THEOL. DOCT. ET IN ACAD. LUGD. BAT. PROFESSORIS PUBLICI, UT ET ECCLESIÆ IBIDEM PASTORIS;

NEC NON

Amplissimi Senatus Academici Consensu & Nobilissimæ Facultatis MEDICÆ *Decreto,*

PRO GRADU DOCTORATUS

Summisque in MEDICINA Honoribus & Privilegiis ritè ac legitimè consequendis,

Publico Examini subjicit,

PETRUS EVERTZE, Mediob.-Zelandus.

Ad diem 11. *Junii, hora locoque solitis.*

LUGDUNI BATAVORUM.

Apud ABRAHAMUM ELZEVIER, Academiæ Typographum. M DCC VIII.

Viro Spectatissimo,

JOHANNI EVERTZE,

Collegii archithalassici quod est Medioburgi, ut & civitatis ejusdem, Chirurgo experientissimo, sagaci & felici, parenti suo indulgentissimo, omni honore, obsequio & amore, ad rogum usque, colendo,

Hanc Dissertationem Inauguralem,

eâ quâ par est, animi reverentiâ

S. F.

PETRUS EVERTZE,

AUCTOR.

DISSERTATIO INAUGURALIS, ANATOMICO-CHIRURGICA, DE

Glandula Thyroidæa.

§. I.

Quid ſit glandula, in Corpore animalis, unde nomen comparativè hauſerit, in quæ genera claſſesque quas, dividatur, ab Cl. STENONIO, WARTHONO, HAVERS aliisque, dictum eſt ubertim; non tamen ita, quin (abſit verbo invidia) lemmati huic quidquam poſſit; quinimò debeat, adjici utiliter pariter pariterque neceſſariò; præcedentium ſi ſcriptorum auctoritati, imitatorum adinſtar ſervorum pecudum, tribuere nimium non vereamur:

§. II.

De Singularum enim quarundam glandularum diſpoſi-

tione &-usu, eorum multi, ne vel aliquid quidem, memoraverunt; Sed ne, ex elencho, enumerem notemque sententias eorum, qui de glandulis, in genere & specie, scripserunt, ex. gr ASELLII, BARTHOLINI, MALPHIGII, PEJERI, BRUNNERI &c. amplector ego illam glandulæ descriptionem distinctionemque, quâ Cl. G. BIDLOO, inter alios meritò distinguendus meus dicam præceptor, an fautor? eas, ut vasorum glomerationes, pro usu varias, concipit, in *Carneas* & *vesiculares* dividit, primas in *Conglobatas* & *Conglomeratas*; Secundas verò in interius, aut exterius, vasculis Sanguiferis rigatas, distinguit.

§. I I I.

Conglobatæ ergo erunt Carneæ, quæ ex una continuata Substantia conflatæ sunt, superficiem propterea exhibentes æqualem; conglomeratæ verò, quæ ex variis ejusdem Systematis corporibus, cum inæquali superficie, acinorum adinstar, exsurgunt & quamvis racematim cohœreant generaliorique velamine extrinsecus obducantur, fingentes unum corpus, ex sibi similibus staminibus multiplicibus, constant.

§. I V.

Glandularum fabricam & hanc earum distinctionem, summoperè Medico-Chirurgis & utilem & pervestigandam, nemo ibit inficias, qui, ut æquum, mecum constituat morborum glandularum causam ex malè constitutis glandulis, ortum ducentem, ex earum cognitione, respectu dispositionis & usus, dependere ex: gr: probatum habeat, quare hæc sine, illa verò non sine periculo, tota & integra, vel pars ejus, corpori adimi queat? & sic porrò: in animo enim mihi non est, Schirrhum, multò minus, omnes glandularum morbos, brevi hac dissertatione, delineare, cui pro Scopo est, unicam unam glandulam primariumque

ipsius

ipſius morbum, pro tenuitate mea, examini ſubjicere.

§. V.

Intactam, qui ferè nullam reliquerunt, minoris ut momenti tamen eorumque quaſi attentione indignam, GLANDULAM THYROIDÆAM, judicaviſſe videntur; Cl. RIOLANUM, DIEMERBROEKIUM aliosque intellectos volo; excipio autem anatomicorum principem ANDREAM VESALIUM, qui pag. 717. inquit, *quæ Sectio etiam oſtendit* (de Larynge ipſi Sermo eſt) *glandulas alterutra parte ſingulas ad laryngis radicem adnatas, quæ magnæ ſunt & fungoſæ admodum carnisque propemodum coloris, ſed magis nigricantes & venis ſatis Conſpicuis obductæ:* quas etiam demonſtrat *Pag.* 228. *tab. 6. lit.* L. vides (*Lector Anatomiophile*) adumbrari potius, quàm illuſtrari, magno ab Viro, GLANDULAM THYROIDÆAM; Alterum quod Bruxellenſe Anatomiæ ornamentum A. SPIGELIUM attinet, ut pauca, in textu, hoc de organo, habet; ita obſcurior fit, ex J. CASSERII & D. BUCRETII ſcripto & tabulis, vide *lib. 4. tab. 2. fig. 1. explicat. ſub lit. k.* quâ, *glandulam hanc Thymum vocant*: Ploro itaque illuſtris Viri ſortem, cujus opus poſteritate non indignum, fictitiis hisce tabulis & ab aliis mutuatis explicationibus obſoletis & jam nunc rejectis, plus oneratur quàm ornatur.

§. V I.

Novi probè, in proverbium abiiſſe, ubi de parva re verba fiunt, *de glandula, non de Capite hominis diſſeri*; Verùm ego, GLANDULAM THYROIDÆAM, in Diſſertationis meae, pro gradu Medico, ſubjectum aſſumens, momentoſam planè rem me aggredi, confido; utpote in qua exhibenda rimandaque tanti quid operis latere experior, quanti ad ſpecimen Studiorum anatomico-Chirurgicorum meorum probandorum, more Academico, ſufficere, ipſa, demonſtrabit, cum rei utilitate & dignitas & moleſtia:

§. VII.

Illa quippe (ſecundum me, juxta, an contra rationem, judicabit æquus lector) ſola & unica illa ipſa eſt, quæ violentiſſimo morbo ANGINÆ ſedem conſtituat, quod, inſpectâ ejus ſtructurâ, quam inferius delineabo, patebit dilucidius.

§. VIII.

Glandulæ thyroidææ cognomen ſi quæras (*b: l:*) illud a parte vicina cuique incumbit, ortum ducit: ſcutiformi enim cartilagini, maxima pro parte, adjacere ſuſtinent, auctores anatomici multi, non omnes;

§. IX.

Uti videre eſt, elevatis toti corpori communibus integumentis muſculisque ſterno-hyoideis & tyroideis ſemotis: in homine enim mox ex cartilaginis annularis inferiore limbi regione omni, ſecus ac in aliis animalibus, in conſpectum venit, mole aſſurgens, in THYROIDÆAM CARTILAGINEM, inſigni.

§. X.

Prædicta ex collocatione, de glandulæ hujus connexione, cum vicinis partibus, intricatiſſima, facilis erit conceptus facileque Judicium.

§. XI.

Magnitudinem ejus exactè determinare, arduum foret: variare etenim pro vario cœtu variaq. pro animalis ætate, eam, ratione & inſpectione comprobatum, jam dudum habuerunt anatomici plures; ita Cl: WARTHONUS, eam, in homine, juxta impreſſionem *Noviomagicam*, apud ANDREAM AB HOOGENHUYSEN 1664, *in homine Circiter* 28 *annos agente alterutram* VII *drachmas & ß*; *in fœtu vaccino, ultimo geſtationis menſe* ℥j. juxta verò MANGETI *Bibliothecam Anatomicam pag.* 734. *in homine* 82. *annorum prædicti ponderis invenit.* quis ego tyro in Anatomicis, de magnitudine hacce colligam ergò quidquam certò,

tò? addo; *fœminis, an viris major ſit?* ejusdem farinæ, queſtio videbitur iis, quibus mythologia & ratiocinium, à poſteriore, ſuſpecta ſunt: de naturali ergò magnitudine & figura inſpiciantur tabulæ, ad vivum expreſſæ, ſequentes infra.

§. XII.

Rubicundo quod, in ſanis, rubicundiſſimo, quod in ægris, GLANDULÆ HUJUS inflammatione laborantibus, proſtet colore, mirum iis non videbitur, quos arteriarum venarumque vis, GLANDULAM HANC perreptans non latet.

§. XIII.

Unam HANC GLANDULAM, ſive duplicem renunciem, parvi momenti res erit: utrumque etenim latus thyroidææ cartilaginis occupans, levi ſolummodò, duntaxat in medio, membranâ diviſa exiſtit; velim intelligar, in homine, per Synnopſim. GLANDULA THYROIDÆA, eſt veſicularis, etſi carneam ſubſtantiam, fingat, non infeſta morbo; ordinis, vaſis ſanguiferis extrinſecus ornatis; quarum paradigmata plura ſunt in iis *pulmonis*, *hepatis*, *lienis*, *placentæ* &c. atque hac multifaria enodatione THYROIDÆÆ GLANDULÆ fabricam explicuiſſe me nondum ſatis tamen videbor iſtis, quibus anatome incredula eique nihil acceptum, quod non demonſtretur: habe ergò (l: b:) ſequentes delineationes:

tab. I.

EXHIBET HÆC CANIS, CUM ADJUNCTIS, VICINISQUE PARTIBUS

A. *Glandulam Thyroidæam, incumbentem*
B. *Arter. carotid. cui adjacet proximè*
C. *Nervus recurrens, ſepoſitis ſciſſiſque de ſterno extraque ſitum naturalem,*

D.

D. E. *Musculis* { *sterno-hyoideis* & —*Thyroidæis.* } *eorum paria ab opposito latere in situ naturali*

notatque

F. *Cartilaginem scutiformem,*
G. —— *Annularem.*
H. H. *Musculos crico-Thyroideos.*
I. *Fistulam pulmonalem.*
K. *Æsophagum, partes exteriores & ad hanc delineationem proprié non facientes, designantur.*
L. L. L. *Quatuor velamina toti corpori communia*
M. M. *Glandulæ faucium.*
N. *Ossis hyoidis, ut &*
O. *Linguæ adumbrationes.*

Quæ, circa thyroidæam Glandulam, in hirco, observare mihi licuit, sunt;

1 Eam longè infra annularem cartilaginem laryngis ortum sumere;
2 Corpore durissimo;
3 pro animalis Magnitudine, parvo,
4 Eumque tamen in modum arteriarum vi ornato, ut mori adinstar rubescere globulisque ex variis constare probaret
5 Et (quod in transitu dictum velim) infra se Glandulas flaccidas & rubicundas haberet per plurimas usque imò ad pectoris superiorem regionem
6 Quodque huic animali, jam nunc quatuor annorum, thymus ingens &
7 duplex esset (sic dicta) sine pari, vena.

§. XIV.

Observata mea, circa *thyroidæam glandulam ovinam*, sunt; ab regione cartilaginis annularis eam descendere, usque in

TAB. 1.
O
L
M
N
M
F
G
H
H
L
D
I
K

TAB. 2

TAB. 3.

F: Blijs Wijck

in octavam cartilaginem fistulæ pulmonalis, sumpto largiore corpore triangulariter descendente in punctum; colore prostante rubicundissimo, corpore durissimo, divisione innumera, œsophago proximé adhærente, de arteriæ divisione per eam, dictu visuque esse jucundum, mira qua glomeratione eam perreptet.

§. X V.

In cæterum, tunc respectu vicinarum partium, tunc membranarum eam obvelantium, dispositione, communis illius, cum aliis bisulcis, videbatur ratio.

Ut se habet, hæc glandula, in vix nato infante, exhibet;

Tab. 2da.

A. A. A. A. *inferioris maxillæ, linteo tectæ ut &*
B. B. *musculorum sterno-hyoideorum B. B. sterno-Thyroidæorumque vestigia.*
C. *musculi cricothyroidæi.*
D. *Glandula Thyroidæa.*
E. E. *arteriæ carotides.*
F. F. *nervi recurrentes eorumque in glandulam hanc,*
G. G. *multiplices divaricationes.*
H. *fistula pulmonalis ejusque conniventes Cartilagines, ferè annulares.*
I. I. I. *glandulæ vagæ descendentes.*

Tab. 3tia.

Delineat annosi; imò ætate confecti corporis anilis; prædicta glandula.

A. A. *Maxilla inferior parte superiore linteamine obvoluta.*
B. B. *Eminentiæ insigniores cartilaginis scutiformis.*
C. C. *Musculi, tum os linguæ ab sterno, tum ab hoc termino, scutum ut &*

D. D. *Ab cricoide, scutum petentes.*
E. *Glandula Thyroidæa & per ejus insigne corpus*
F. F. F. *Vasorum sanguiferorum & nervorum reptatus copiosior.*
G. *Fistula Pulmonalis.*
Notet velim lector & spectator, notabilem glandulam hanc inter & scutum distantiam.

Ut se GLANDULA HÆC exhibet conspicienda, in completæ ætatis homine, videre est, opere anatom. Cl. mei promotoris; *tab.* XV. *fig.* 2. *sub lit. L. L.* ut & *tab.* XXIV. *fig.* VII. *&* VIII. *sub lit. F. F.*

§. XVI.

Exhibitâ GLANDULÆ THYROIDÆÆ fabricâ, colligere est facilè, morbum *acutissimum* (A) *sævissimumque* ANGINAM, primariô, suam vim in eam exercere locumque obtinere; monstrantibus id & ultrò, hujus affectus phœnomenis, apparitionibus atque signis.

§. XVII.

Etymologiam vocis ANGINÆ; ab angendo, quia ex ea laborantes maximè & quidem circa fauces anguntur & sic ab Gr: ἄγχειν strangulare, vel ἀγχόνη laqueo, aut χυνέχειν spiritum cohibendo, originem duxisse & lingua & recepta tum temporis opinio, persuadent: ANGINAM barbari etiam SCHINANCHINAM, TONSILLARUM INFLAMMATIONEM &c. vocarunt; quo autem jure? constabit ex sequentibus.

§. XVIII.

Priusquam plura de nomine & similibus, politiorem plus literaturam, quâ ego me indigere fateor, quàm indolem morbi, designantia:

§. XIX.

ANGINA est præternaturalis extensio GLANDULÆ THY-

THYROIDÆÆ ab æſtu ſanguineo arterioſo; cum (didactica enim hæc ſunt ſigna alia mox indigitanda ſecum trahentia) reſpiratione & deglutitione difficili febreque continua derepente & ipſo cum morbo hocce proſtantibus.

§. X X.

(a) *Acutiſſimum ac ſæviſſimum morbum dixi:* JULIO enim MODESTO teſte, *vide* MACROBIUM *lib.* I. *tom.* 2. *cap.* x. epidemicus quoque hic morbus; ita graſſatus eſt in Populum Romanum, ut hic ſibi DEAM ANGERONIAM eamque ſacris placandam conſtituerit: addente huic idololatriæ, VERRIO FLACCO, hanc Deaſtram illam eſſe, quæ ab anxietate & ſollicitudine liberat mortales;

§. X X I.

Sed quæ quœſo ratio, vel ratiocinium quod, vel ab nugatore homine excogitari potuit? quod Antiquis perſuaſerit, morbum ANGINAM canibus eſſe aliis animalibus, frequentiorem? cum iis minuta; aliis verò maxima, GLANDULA ſit THYROIDÆA; vide Tab. prim. lit: A. crediderim potius itaque morbum, hoc ſub titulo, canes infeſtantem, crebrò, eſſe glandularum faucium orisque, denegato, videlicet, ex earum obſtructione ſalivæ profluvio, ſymptoma.

§. X X I I.

Tantùm de parte verè affecta: nam etſi in faucium gulæque inflammatione magnâ derepenteque exortâ, quædam cum prioribus phœnomena convenire videantur, multo tamen ab ſeſe invicem reſpectu differunt; ita in inflammatione faucium tonſillarumque relaxatione uvulę, etiam quidem adeſt reſpiratio & deglutitio difficilis febrisque continua; ab initio tamen circa affectas haſce partes, inſignis obſervatur rubedo, quod è contra in ANGINA: illi jam jam nominati affectus ſemper a parte oris interiore, in ANGINA verò ſemper a parte exteriore, conſpiciuntur; dum extus GLAN-

DULA THYROIDÆA extenditur, cum sibi vicinis partibus; adeo ut cutis musculique subjacentes magis extendi nequeant, donec tandem larynx sursum trahatur & tunc primò observatur dolor, inflammatio ad latera colli; imò usque ad cervicem;

§. XXIII.

Memoriæ itaque proditum habemus, Veteres faucium inflammationes omnes insigniores vocavisse ANGINAS, quas GALENUS 4. *de loc. Cap.* 111. ad quatuor species (jam non nisi nimium notas) revocat, DE GLANDULA THYROIDÆA interim ne gry quidem: ita ei prima species est inflammatio propriorum Laryngis musculorum κυνάγχη: Secunda, interiorum Pharyngis συνάγχη. Tertia, exteriorum Laryngis παρακυνάγχη ac denique pharyngis exteriorum παρασυνάγχη: (*en lect. beniu*) magnum campum exspatiandi in species, divisiones & subdivisiones, verbô, in verba canora nihilque significantia medicinæque fundamentum plus obscurantia, quàm illustrantia differreque hæc omnia pro majore & minore, probant, practicorum & Anatomicorum tum ægrotantium ex hoc morbo, Medicationes eorumque cadaverum inspectiones, quorum compilatam segetem habet MANGETUS *Bibliot. pract. a pag.* 67. *ad* 77. Prædicta de veritate quis est qui ambigat? ubi legerit, *Hippocrat. 6. epidem. Sect. 7. text. 4. distinguere inflammationem faucium & anginam: inquiens, quibusdam verò faucium inflammationes aderant, aliis* ANGINÆ:

§. XXIV.

Cognoscitur ergò vera ANGINA, ex signis jam relatis, quibus specifica addo hæc: Compressâ ab comprimente glandula carotidis arteriâ, ægro mox pallescit, mox verò & jugulari vena, livescit facies idque hoc omne paucarum horarum Spatio, in Sequentibus dolore ingenti, Siti inexplebili, totius Corporis torpore & lassitudine gravativa,

erum-

erumpente ſudore frigido, ſuppulto pulſu, lingua nigreſcente, multâ in ore ſpumâ & tandem impedita cum reſpiratione, deglutitione, ſuffocatione.

§. X X V.

Qua anni tempeſtate maximè vigeat hic morbus, commemorat HIPPOCRATES, *Sect.* III. *aph.* 16. *&* 20. *&* 22. hoc, an cum noſtris regionibus conveniat ſemper? ulteriori trutinæ appendendum.

§. X X V I.

Luem hanc contagioſam qui ſtatuunt, pro veriſimilitudine pugnare videntur.

§. X X V I I.

De cauſis, tum proximis, tum antecedentibus, aëra quid verberem? illas, ex morbi ANGINÆ mea deſcriptione peti poſſe, mihi habeo perſuaſiſſimum: qui enim res (dictas naturales) perperam adhibitas & obſervatas in cauſas quoque trahunt, quid oppidò! aliud agunt? quàm in omnibus morbis attendenda ſollicitare.

§. X X V I I I.

Hujus quoque fori eſt, hoc de morbo ſe vatem conſtituere, non erroneum: fallax enim & difficile judicium homini eſt; quod ſi autem quiſpiam morbus pronoſticon admittat, non vanum, ANGINA, ejus erit, de cœtu, acuto, nempè, diſcriminoſo, lethum minante, ni ei omni de parte citò ſuccurratur:

§. X X I X.

Ei ergò ſuccurramus citò aperiamuſque noſtram, huic morbo medendi, modum methodumque reverenter..

§. X X X.

ANGINAM in initio (A) ſanguinis æſtum ſedantibus, (B) mox evaporantibus, ſive tranſpirationem inſenſilem promoventibus, emollientibus intermixtis medicamentis; refragante verò morbo (C) non ſine Chirurgica operatione

propria (D) posse perfici, probare conabor adamussim:

XXXI.

(A) Ut enim ipse morbus ab æstuante & in memorata glandula moras nectente sanguine arterioso ortum ducit; ita oportet, ut ille æstus sedetur, aut ejus impeditus motus & obstructio arteriarum resolvatur; in genere autem sanguinis æstum sedant, *arteriarum venarumque sectiones, cucurbitarum utriusque generis applicationes, enematum injectiones, largæ malacticarum potionum ingurgitationes, animi corporisque quies:* in specie, usus *rad. bard. tormentil: contrajerv. herb. acetos. infus. hordeaceorum, levibus additis alvum laxantibus, porrò testaceor. chalybeator. cretaceor. crebra usurpatio:* tantâ, quantâ ab auctoribus præscribitur farragine medicamentorum, diversissimis medicandique methodis, me sæpius extitisse orbrutum, agnosco libens: hic enim *refrigerantia* (ut vocantur) qualia sunt *lap. prunell. canc. herb. sed. major. plantag. sperm. ranar.* &c. ille *calefacientia* (ut habentur) *mirrh. mor. diabol. sinap. sal. volat.* &c. unus *humectantia* & *lenientia* (qualia censentur) *rad. glyzyr. herb. bismalv. flor. melilot.* &c. alter *desiccantia* (cujus indolis statuuntur) *ros. rub. nuc. gall. cort. quern. vin. auster. rubr.* imò & vitriolata &c. si cui verò volupe sit alias medicationum formulas legere, pervolvat magnifica opera, observationes medico practicas, post HIPPOCRATEM, illustrium virorum SENNERTI, HORSTII, FORESTI, TULPII, LUSITANI, SARTORII, BENIVII, SYDENHAMII & quos plures, in unum quasi congessit fasciculum, operosus MANGETUS.

XXXII.

(B) Sed cautè adhibendis, ne stipulantibus evaporationem insensilemque transpirationem, sanguinis æstum incitare & augere & ita morbum plus quàm deprimere, causare reperiantur: talia sunt; *Salia volatilia* & id genus alia.

Qui-

XXXIII.

Quinimò; ut hoc moderamen rationi videtur consentaneum; ita quoque ab ea non abhorrebit, id idem monitum circa æstum sanguinis sedantia: agitatum enim & ex arteriarum quarundam obstructione laborantem hominem, mox frigori, aut balneo frigido exponere, ut æstus sanguinis sedetur, minus cum prudentiæ charactere medico, convenire videtur: est namque modus in rebus & omnis cita mutatio periculosa:.

XXXIV.

(C) Tunc enim actum conclamatumque de resolutione & transpiratione est cumque sanguis in pus nunquam convertatur, hic quoque loci maturationis spes; etsi jugera, radicum, herbarum, florum, seminum, maturantium, adhibueris, est nulla metusque ne, hoc tentando, ægrum curandi, omnis pereat occasio:. nam enim hoc in tumore, quod quidem in aliis, induratio cum ægri vitæ conservatione, ne per somnium quidem expectaverim, ratione utens unicuique œconomia animalis perspecta est, medico Chirurgo.

§. XXXV.

(D) Intellectam velim larynchotomiam, quam; etsi Cl: JULIUS CASSERIUS, AQUAPENDENS, FONTANUS, BARBETTE exactè satis descripsisse; quinimò & figuris, tabulis æneis incisis, expressisse videantur; addam tamen, salvâ horum illustrium virorum famâ ei quædam non levioris, ut opinor momenti, monita, observanda et agenda; imponendo, nempè, lethiferè ægrotanti Bronchotomiam, Larynchotomiam, vel si mavis (*lect. beniv.*) pulmonalis fistulæ pertusionem, circa quam, hæc mihi observanda veniunt maximè: in genere etenim, ut jam in antecessum monui hac de operatione, ab aliis dictum est ad normam chirurgicam.

Pm°; Sextam, ad minimum inter & septimam cartilaginem

annu-

annularem, debere fieri aperturam; ipſa nĕ intumeſcens glandula operationi impedimento ſit.

2d°; *Debere potius annulari cartilagini uni, partem quandam adimi, quàm incurrere in periculum moleſtiæ, vulneri imponendæ cannulæ.*

3ti°; *Cannulam hanc debere conſtare, figurâ ovali, quàm maximè depreſſâ tutiusque ex argento, aut ære fieri, quàm plumbo, utpote minera, vel metallo flexili.*

4t°; *De pertundendis compreſſulis, ligatura alis priori Machinæ adhibendis, id unum addo, minus ſollicitè circa hoc negotium eſſe agendum, quoniam in pulmones ruens aër, facilè ſibi viam faciat retineatque abſque diſcrimine depreſſionis cannulæ in pulmonalem fiſtulam.*

5t°; *Recentiſſimo & artiſiciali huic vulneri; non obſtante cartilaginis amputatione, facile poſſe mederi, vel juvenem chirurgum, ipſe tu* (lect. benev.) *conceſſeris gratis, proculdubio.*

XXXVI.

Quod ſi plura, hoc lemma ſpectantia, peteres (*ingenioſe lector,*) dare illa non denegarem; verùm cum diſſertatio hæc pro ſcopo diſputationem habeat, campum tibi relinquo egregium & ſpatioſum proponendi tuas, in eam, difficultates, oppoſitiones & argumenta, ea quidem conditione, ut me inter & te, tecta ſartaque ſit ſemper, juxta animi noſtri religionem, non maculanda veritas, Antiquorum reverentia & Neotericorum diligentia.

FINIS.